

Gyomorban oldódó

Miután visszaértek a kórházból, az idősebb szájából csak úgy ömlöttek az üveg-golyók. Nem is figyelt rá, hogy szépen elrakja őket egy dobozba, ahogy szokta, csak gyorsan ledobta a kabátját és berohant a szobába, a lábai összecusklottak alatta, alig tudott belekapaszkodni a paplanja padlóra csüngő szegélyébe. A kicsi a szülei szobájában maradt aznap éjszakára, sápadt és erőtlen volt a gyomormosás után. Az orvosok nem értették, mi okozhatta a rosszulletet, a szülők elmondása alapján a vacsorában nem volt semmi különös, másnak pedig nem volt nyoma a gyomortartalmában.

A kicsi általában nem evett sokat, a szülei örültek is, nem kell félni attól, hogy megterheli a pocakját. Még a szaloncukrot vagy a születésnapjára kapott csokit sem akarta azonnal eltüntetni, inkább szépen beosztotta, hogy a következő hetekben minden napra jusson egy falat. De a szilvalekváros-gombócból, amit anya süített, abból bármennyit meg tudott volna enni. Mindig figyelte, hogy a nővére egészben rakja a szájába sorban a gombócokat. Próbálta ő is egyre nagyobbra és nagyobbra tátani, de akárhogy ügyeskedett, neki sosem sikerült a falatokat így eltüntetnie, anya hiába formázta őket viszonylag apróra. Apa furcsa módon mindig a kicsi porcukros arcát simogatta meg, ő viszont nem engedte, hogy ezt vizsgálsanak szánja vagy dicséretnek. Inkább a nővérét szerette volna lenyűgözni. Talán hogyha sikerülne neki is egyben bekapnia azokat a gombócokat, akkor nem haragudna rá többet. Milyen jó is lenne, ahogy mindketten egészben nyelik a gombócot és összerosolyognak

a közös titkukon. Akkor nem lenne lekváros a szája körül, egyetlen csepp sem folyna belőle a tányérra, csak bent a nyelvvel csomagolná ki a szilvatölteléket.

Az idősebb a vacsoránál mindig a tányérját nézte. És valószínűleg nem azért, mert anyyira kíváncsi lett volna a tekerő margarétamintára, hanem mert egyébként is mindig az orra vonalát követte a tekintete. Mindig elmosogatott, hogyha anya fáradt volt, reggel pedig mindenkinek ő csomagolta az uzsonnát. Folyton halkán beszélt, úgyhogy a kicsi sokszor nem értette, de próbált hozzá okosan bólogatni. Később rájött, hogy biztos pont ezért csinálja így. Nem akarta megosztani a húgával a szavait. Anya hálásan adott az idősebbnek puszit, hogyha az ágyba segítette néhány pohár bor után, apa pedig büszkén szorította meg a vállát, amikor feladta a postán azokat a leveleket, amiket ő címzett meg ugyan pár napja, de az asztalon felejtett. Csak a kishúga nem mert odamenni az idősebbhez, pedig néha rettenetesen szeretett volna átmászni mellé az ágyába, amikor rosszat álmodott. Régen néhányszor megpróbálta, de akkor a nővére fölkel, a kezébe nyomta a lógó fülű plüssnyusziját, és ha a szülei nem veszekedtek a másik szobában, áthívta anyát, bújjon a kicsi mellé. Ezután az idősebb teljesen beleveszett a sötétbe, ezért a kicsi inkább nem is akart többet átmászni hozzá, nehogy eltűnjön. Így, ha messze volt is az ágya, legalább tudta, hogy a nővére ott szuszog vele egy szobában.

A kicsi annyiféle játékot kért a szüleitől, hátha valamelyikkel az idősebb is szeretne játszani. Építőkockák, babaház, játékgurák... szinte az egész szobát betöltötték. Mikor a nővére még a játékkonyha-kalandhoz sem csatlakozott – pedig fel volt szerelve mindennel: serpenyők, terítők, műanyag répák és kenyerek –, akkor már biztos volt benne, hogy valami rosszat csinált és az idősebb haragszik rá. Nem úgy haragszik, mint apa anyára, amikor odaégeti a rántotthúst. Nem is úgy, ahogy anya kiabál, hogyha apa későn jön haza. A nővére csendesen haragudott, a kicsi pedig egyre törte a fejét, hogyan engesztelje ki azért a nagy-nagy rosszaságáért.

Az idősebb nem nyúlt semmihez abban a fantasztikus gyerekszobában. Többnyire csak olvasott az ágyában, vagy az íróasztalánál rajzolt valamit. Közel hajolt a papírhoz, mindent aprólékosan kimért körzővel és egyszer sem rezgett meg a kezében a vonalzó. A kicsi nagyon kíváncsi volt a rajzokra, de azok biztos nem voltak elég jók, mert a hűtőre egyszer sem tették ki őket. Csak az ő színeskréta-alkotásait meg a festékes tenyérnyomatát tartották azok az eper alakú hűtőmágnesek.

Esténként, mikor a kicsit már betakarták és a szülei jóéjpuszit nyomtak a homlokára, a pizsamás nővér még mindig az íróasztal előtt ült, háttal a húga ágyának. Ilyenkor üveggolyók gurultak a szájából a tenyerébe. Többnyire csak egy-egy, de néhány nap akár három vagy négy is. Gyönyörű, csillogó golyók voltak, és bár valószínűleg titkolni akarta őket a kishúga elől, ő az ablak visszatükröződésében lopva ámult rajtuk. Némelyik zöldes volt, a másik barna-kék, megint másik meg vörösen ragyogott. Az idősebb ezeket mindig gondosan eltette egy dobozba. Ez így ment minden este, kiköpte az üveggolyókat, szépen a helyére tette, a dobozok meg csak gyűltek és gyűltek, már volt belőlük az ablakpárkányon és az íróasztal alatt is.

Mikor a nővére nem volt otthon, a kicsi kíváncsian felnyitotta valamelyik dobozt és a markába vette az üveggolyókat. Egészen elbűvölték. Mindig arra gondolt, bárcsak ő is tudna ilyen csodaszép dolgokat csinálni. De a szájából sosem bújt elő egyetlen üveggolyó sem. Ezért mindig szívdobogva várta, hogy előbb az ablaküvegben megnézhesse, amikor az idősebb száján kigurulnak az újabbak, aztán másnap titokban a markába szoríthassa mindet. Mikor a sötétben lecsukódott a doboz teteje és az idősebb bebújt az ágyába, szinte hangtalanul lépkedett. Amíg nappal a talpai alatt nyikorgott az a régi parketta, ilyenkor egészen könnyedén suhant a paplanjához. A kicsi pedig mindig szorongva várta, hogy vajon ma hány üveggolyó lesz. Alig bírta a párnájába fúrni az ujjongását, mikor látta, hogy nem egy, hanem akár négy is kigurul a nővére szájából. Emlékezett, mennyire csodás este volt, mikor az idősebb az éjszaka közepén felébredt, gyorsan egy csomóba gyúrta a lepedőjét és legalább tíz üveggolyó bújt ki a fogai közül. Akkor nem is figyelt, hogy elrejtse a húga elől, de ő a sötétben élvezettel figyelte a ragogásukat. Máskor, mikor a kicsi leesett arról a rettenetesen magas mászókárról és orvoshoz kellett vinni, hogy betapasszák a fejét, észrevette, hogy a nagyobb ennek nagyon megörülhetett (hiszen a rosszaságáért még mindig rettenetesen haragudott rá), mert aznap este is szokatlanul sok üveggolyót tudott elpakolni a dobozába.

A kicsi lassan gyanakodni kezdett, hogy a nővére talán valóban egy tündér. Rá pedig azért haragszik, mert ő még egy fagolyót sem tudott soha kiköpni, nemhogy ilyen csillogó üvegdarabokat. Ezért egy délután, mikor szomorúan ült az egyik doboz felett, az jutott eszébe, hogy talán le kellene nyelnie egyet, még ha az csalásnak is számít. Utána biztosan előgurul a szájából, és mikor az idősebb meglátja, nagyon fog örülni. Amikor az első üveggolyót bekapta, úgy elolvadt a szájában, akár egy kiskanál vaníliafagyi. Következőnek már kettőt kapott be, de ahogy a nyelvéhez értek, azok is rögtön szétmállottak. Ezért sorban pakolta egymás után az üveggolyókat, próbálta lenyelni őket, amilyen gyorsan csak bírta. Azok a szörnyen kemény golyók pedig csak mállottak szét benne, sorban, egymás után. Mire kiürült a doboz, nem érzett egyetlen üveggolyót sem, se a torkában, se a hasában, csak valami nyúlós, émelyítő borzongást a szápadlása közepén. Szeretett volna felkelni, azonban hirtelen olyan nehéz lett, hogy el is terült a földön. A kezét a gyomrához kapta, oldalra fordult, hátha így a teletömött hasa meg tud támaszkodni a padlón. Eszébe jutott az a kép a mesekönyvből, a farkasról, akinek köveket tömtek a hasába. Nagyon szomjas lett, de gyorsan eltökélte, hogy most nem szabad vizet innia. Szédülni kezdett, lassan minden elhomályosodott. Olyan súlyos lett a kicsi teste, hogy apa ijedtségében egyedül fel sem tudta emelni. A kihívott mentősök ketten fogták meg, úgy cipelték a kórházba. ■ ■ ■

Fazekas Júlia (1993): doktori hallgató az ELTE BTK-n, irodalomtudománnyal foglalkozik. Főleg prózát, ritkábban verset ír.

